

Salmer: Lihme 9.00 814 Denne morgens mulighed, 493 Gud Herren så (mel. Schultz), 41 Lille Guds barn, 10 Alt hvad som fuglevinger

Rødning 10.30 5 O havde jeg dog (mel. König), 316 Helligånd (mel. Herre jeg har handlet ilde), 493 Gud Herren så (mel. Schultz), 41 Lille Guds barn, Nadver: 849 Igen berørt, 10 Alt hvad som fuglevinger

Det er ferietid.

Alle holder ferie. Eller har lige holdt ferie. Eller skal til at holde ferie. Sjovt at tænke på, at det med ferie ikke er noget særligt gammelt fænomen. Kan I huske Mads Skjern i Matador, der fnyste forarget over Jørgen Varnæs, der tog på juleferie. Og vi skal ikke ret langt tilbage i tiden før det med at holde ferie var noget der var forbeholdt arbejdere, funktionærer og offentligt ansatte. Landmænd holdt ikke ferie for bare en generation siden

For det første hænger begrebet ferie selvfølgelig sammen med frihed. For slaver og trælle er der ikke noget der hedder ferie. Det hænger også sammen med velstand. Så længe man kun lige kan holde skindet på næsen, hvis man slider fra morgen til aften, er ferie ikke eksisterende. Men jeg har en forestilling om, at ferie derudover

er noget der er kommet ind i billedet i forbindelse med industrialiseringen af samfundet. Ferie er kun aktuelt, når arbejdet ikke er et kald, der opsluger en, men en vare, man sælger. I ferien opfylder vi de behov, vi til dagligt skubber til side for at kunne passe vort arbejde. Det siger noget om, at arbejdet ikke uden videre kan fungere som et helt udtryk for, hvem vi er. Der er en distance mellem os selv og vort arbejde, og i ferien kommer dét til udfoldelse, som ikke kan komme frem gennem vort arbejde.

Evangeliet vi har hørt i dag, hænger på en måde sammen med dette med os selv, vort arbejde og det at holde ferie.

Jesus holdt ikke ferie. Det vil sige, hvis man havde spurgt i Nazareth efter Jesus en gang omkring år 30, så ville man måske have fået at vide, at han var taget på permanent ferie, fordi han havde opgivet sit tømrerarbejde for at vandre rundt på landevejene.

For nogle mennesker er den åndelige dimension i tilværelsen noget, man har svært ved at få plads til i dagligdagen, så kan man opprioritere det i ferien ved at tage på retræte, ø-lejr, sommerlejr eller højskole.

Ved at forlade Nazareth og tømrervirksomheden havde Jesus ladet den åndelige dimension fylde hele sit liv fra morgen til aften, dag ud og dag ind. Og det var ikke noget, han kunne eller ville holde ferie fra, for der var ingen distance mellem ham selv og det forhold til Gud han levede sine dage i. I "Jesus Christ Superstar" er der en helt fortryllende scene, hvor Maria Magdalene prøver at få Jesus til bare et par timer at holde fri fra den stadige beskæftigelse med, hvad

Gud ville med ham. Men det, hun gør, er jo i grunden det samme, som Peter gør, da han prøver at tale Jesus fra at gå til Jerusalem, hvor han skal lide og dø: hun frister ham til at give slip på det, der fylder hans liv.

Jesus holder ikke fri og han holder ikke ferie, for hele hans liv og hele hans eksistens er ét med forholdet til Gud. Og det er det samme kompromisløse forhold til Gud, han prøver at kalde sine disciple ind i. Og dermed også os. For også vi er jo døbt til at være Jesu disciple. Evangeliet, vi har hørt, er en del af en lang tale, Jesus holder for sine disciple, da han sender dem ud for at prædike og helbrede i hans navn. De får at vide, at de ikke skal forvente, at det vil gå dem bedre end det går ham: De vil blive til grin og forhad og forfulgt, ligesom han selv bliver det. Men de skal ikke lade sig skræmme af noget af det der kan ramme dem. Så længe deres liv er grundfæstet i Gud er der ingen der for alvor kan skade dem. Det eneste, de har at frygte er Gud selv, for hvis han slipper dem, er de intet. Hvorefter Jesus skynder sig at forsikre dem om, at Gud netop ikke slipper dem, men er hos dem lige meget hvor galt det går dem. Og læg lige mærke til, at der i denne tale til disciplene ikke siges et ord om, at de har ret til ferie og ugentlig fridag!

Det er der noget dybt meningsfuldt i, for lige netop det liv, Jesus kalder disciplene til, rummer ikke nogen mulighed for distancering. Mens ethvert arbejde i en eller anden forstand handler om at opretholde sit eget liv, al den stund, man bruger arbejdet til at opretholde sit liv, og arbejdet altså er et middel i forhold til selve det at leve, så er det livet selv, Jesus kalder disciplene til. Men hvor

det liv, vi opretholder ved at arbejde, er orienteret omkring os selv, der er livet vi kaldes til af Jesus orienteret om Gud og vort medmenneske. Vort eget liv opretholdes ved næring og underholdning. Begge dele kan vi købe os til, og det er netop derfor vi arbejder. Gennem arbejdet samler vi værdi, som vi omsætter i næring og underholdning. Men livet med Gud og livet med medmennesket opretholdes ikke ved noget, der kan omsættes i penge, det opretholdes ene og alene ved nærvær, ved bøn og samtale.

Man har ganske vist forsøgt at gøre forholdet til Gud og medmennesket til noget der kunne kapitaliseres ligesom forholdet til vort eget livs opretholdelse, men det har vist sig ikke at fungere. Reformationen af kirken i det 16. århundrede handlede i vid udstrækning om at afkapitalisere gudsforholdet, så man ikke længere skulle kunne købe sig til fred med Gud, men alene opnå den ved personlig hengivelse. Og i det øjeblik, man gør forholdet til andre mennesker til noget, man betaler sig fra, forvandles det fra at være et forhold mellem et jeg og et du til at være en del af ens egen selvopholdelse, men en selvopholdelse, der samtidig er stor ensomhed i, for den tid, der kunne have været noget, der fyldtes af samspillet med Gud i glæde og undren over livet eller sorg og vrede over livets ødelæggelse, og den tid der kunne have været fyldt af samspillet med medmennesket i samtale og leg, den bliver blot en tid, der skal fordrives, når det primære er opretholdelsen at vor egen tilværelse.

Det liv Jesus kalder os til at følge ham i, det er et liv, der for det første består i henvendthed mod Gud. Forudsætningen er hele tiden, at Gud vil os, hører os, holder af os og holder fast ved os. Derfor kan vi til stadighed vende os mod Gud: i bøn til Gud og tak til Gud og i lydighed mod Gud i den forstand, at man tager imod det der sker, som den gave og den opgave Gud giver én. Det foregår, når man arbejder, det foregår når man sover spiser og elsker, det foregår, når man er på ferie, det er der og det står på hele tiden, det er der også og står på, når man dør! Det andet, der kendetegner livet, Jesus kalder os til, det er, at det er et liv sammen med andre mennesker. Vort liv støder ind i andre menneskers liv hele tiden, hvad enten vi bryder os om det eller ej. Det der kendetegner den rolle, andre mennesker spiller i Jesu liv er, at han tager dem alvorligt: han hjælper dem og trøster dem, ja vist, men han skændes også med dem, specielt når hans forkyndelse af Gud som den, der hører os og tager imod os uden forbehold, modsiges med argumenter om, hvad man skal udrette for at Gud vil vide af en. Men hele tiden er Jesu forhold til mennesker, han møder, bestemt af spørgsmålet om: hvad kan vi nå frem til sammen, og ikke af spørgsmålet: hvad kan jeg få ud af jer. Det åbne forhold: hvad kan vi nå frem til sammen, det melder sig ved hvert eneste møde med et andet menneske, det kan lukkes igen ved at jeg vender det til spørgsmål om, hvad jeg kan få ud af dig. Men det er der som udgangspunkt ved hvert eneste møde med et andet menneske: når vi arbejder, når vi holder ferie, når vi går i børnehaven, når vi går på pension. Det er der hele tiden.

Så i ferien holder vi fri fra det hvorved vi opretholder vor egen tilværelse, men forholdet til vort livs kilde og grund: til Gud og forholdet til de mennesker, hvor liv støder ind i, det forhold kan der ikke holdes fri fra, for det er der hele tiden, så længe, vi lever.

Hvert øjeblik, vi trækker vejret, modtager vi livet fra Gud. Hvert øjeblik vi er til, mødes vort liv af andre mennesker. Det er vort livs grundvilkår, de grundvilkår, som er der hele tiden. At være Jesu discipel er, at lade forholdet til Gud og forholdet til medmennesket fylde ens liv.

Amen